

Hvorfor er Kosova enkeltstående? Hvad med Østtimor? Hvad med Rwanda i sin tid? Hvad med Algeriet, hvor over 100.000 er blevet dræbt siden 1992? Hvad med Kurdistan, hvor 25.000 er blevet dræbt, mere end 2.000 landsbyer ødelagt og mere end 2 millioner fordrevet? Hvad med Sri Lanka, hvor kampene er blusset op igen, hvor 60.000 er blevet dræbt og 1½ million fordrevet, heraf 1 million internt? Hvorfor er det et enkeltstående tilfælde med Kosova? Skal vi kun være humanister, når det er Kosova, eller skal vi være det generelt?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil også godt kvittere for fru Ingrid Rasmussens medgivelse af, at der ikke eksisterer noget folkeretligt grundlag i traditionel forstand i form af en FN-resolution, for det bør få Folketinget til at overveje ganske principielt, hvilken betydning det her har.

Det er jo ikke første gang, vi står i denne situation. Den er ikke et engangstilfælde, og den er ikke kun teoretisk. Vi stod i den for et halvt år siden, da det gjaldt Irak. Der ønskede et flertal også en intervention, som så ikke blev nødvendig, men også uden et FN-mandat. Vi befinder os i en situation, hvor vi hyppigere og hyppigere bruger Pax Americana i forhold til det kendte billede, der hedder Pax FN, og er det nu klogt? Er det nu klogt helt at opgive den principielle verdensorden, vi etablerede efter Anden Verdenskrig?

Også til fru Ingrid Rasmussen: Kan der skabes fred med et skærpet modsætningsforhold til Rusland? Er det så sikkert? Hvad er den mere analytiske argumentation for det? Det har jeg nemlig personlig svært ved at se. Og ud af det kommer så, at vi må forsøge og forsøge og forsøge at lægge pres på ting, der endnu ikke er lykkedes.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er godt klart over, at fru Ingrid Rasmussen naturligvis ikke kan nå at svare på alting på kun 1 minut; men jeg er glad for, at vi er enige om, at der er et problem med mere end 300.000 flygtninge, som har ganske vanskeligt ved at komme væk fra området.

Men der er stadig et rungende tomrum, når man siger, at denne indsats gøres af humanitære årsager: for at redde flygtningenes liv og for at sikre nødhjælpen. Jeg mangler en forklaring

på, hvordan man forestiller sig, at vi med bombefly kan redde menneskeliv. Hvad vil man gøre for at afværge den hævnaktion, som kosovoalbanerne selv venter vil komme fra Serbiens side som følge af en sådan NATO-aktion? Der er et rungende tomrum, når man taler om at sikre humanitære forhold.

(Kort bemærkning).

Ingrid Rasmussen (S):

Til hr. Søren Søndergaard: Ja, det er det humanitære aspekt, der er det bærende for Socialdemokratiet, når vi vil være med til at føre projektet igennem.

Når jeg har udtrykt mig sådan, at det er en vanskelig situation, at vi ikke har det samlede Sikkerhedsråds indstilling om, at det skal gøres, er det set ud fra, at netop denne situation i øvrigt ikke skal danne præcedens. Uanset hvad der ellers kan være af andre ulykkelige situationer og tilstande rundt omkring i verden mener jeg ikke, det skal forhindre, at vi tager den stilling, som vi gør nu.

Til hr. Villy Søvndal vil jeg gerne sige, at sådan som jeg oplever situationen set fra Milosevics side, spekulerer han simpelt hen i det, vi kan kalde en handlingslammelse, og det er uacceptabelt. Det vil jeg i hvert fald ikke være med til at acceptere i forbindelse med det, fru Pernille Frahm fremhæver, nemlig flygtningeområdet.

Jeg kan ikke forudse, hvad der kan ske med hensyn til hævnaktioner, og det er der formodentlig ingen af os der kan. Men jeg er overbevist om, at der vil kunne tages forholdsregler, så hævnaktioner – hvor de måtte komme, hvor man kan forudse at de vil komme – kan forhindres mest muligt. Men hvor og hvordan har jeg ikke fantasi til at forestille mig, for jeg er ikke en Milosevic med de tankegange, han har.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår stadig væk ikke, hvorfor det skal være et engangstilfælde med Kosova, hvor alvorlig den situation end er.

En af de ledende algeriske systemkritikere udtalte den 28. juli i Politiken, at han fandt, det var en skandale, at det internationale samfund ikke havde mere vilje til at hjælpe til i forhold til Algeriet, og han kaldte det »en uacceptabel diskriminering af algeriere, som om vi var undermennesker, frarøvet den vigtigste af alle menneskerettigheder, retten til fred«.